

Ингрид почна да оди на училиште. Мајка ѝ весла со неа дотаму на првиот ден. На Хавстеин. По пат многу се смеат. Марија има нешто да ѝ раскаже, од своите училишни денови, се чини дека ѝ недостасуваат. Ингрид ја прашува дали и таа некогаш била дете. Марија се смее и вели дека била и наеднаш тоа изгледа како мешавина од тајна и прашање. Потоа вели дека немала толку добар татко како што има Ингрид. Ингрид прашува дали нејзиниот татко бил лош. Марија вели не. Ингрид веќе нема што да ја праша, а Марија веќе нема што да каже.

Веслаат кон едно јато пафини и таа ја замолува Ингрид да ги изброи боите на нивните клунови. Ингрид вели дека тоа е здодевно, и порано го има правено тоа. И таа, исто така, весла по малку. Затоа што е далеку. Потоа седнува на предната клупа и го чувствува грбот на мајка си спроти својот додека Хавстеин се издигнува од морето и се претвора во парче земја со многу куќи. Една од нив е бела. Тоа е фармата на имотот Хавстеин, во која ова полугодие се одржува наставата, вистинско училиште со учител и петнаесет ученици, осуммина од нив нови. Секој од нив доаѓа од друг остров, некои се поголеми од другите, па сепак сите се мали.

Две седмици ќе спијат на мансардата на главната куќа, а потоа ќе бидат дома две седмици, додека учителот Олаи Кристофер Кристоферсен организира настава и подучува во училиште на друг остров. Откога им кажува на новите да кренат рака и да побараат дозвола пред да почнат да зборуваат, тој го поставува своето прво прашање – дали знаат да пливаат?

Новите деца збунето се погледнуваат, поискусните гледаат пред себе во своите работни маси. Ингрид ја крева раката и вели дека мајка ѝ знае да плива.

- Тоа и вие ќе го научите, уште денес, вели учителот Олаи на чуден дијалект, а за еден островјанин е исто толку важно да знае да плива колку што е важно да знае да едри и да весла и да се моли. Им наредува на новите да излезат во дворот и да се постројат во два реда.

Прават како што им вели и маршираат до еден залив на далечната страна на островот, каде што има песочна плажа толку бела како онаа што Ингрид ја има дома на Барој. Но плажата тука оформува речиси целосен круг и насекаде е многу плитка, при одлив е сосема сува, па сонцето може да го загрее песокот, кој потоа ја загрева водата кога ќе дојде приливот. Покрај источниот брег има прави мазни карпи, како да се изделкани од планината. Таму се сместува учителот Олаи со еден долг бамбусов стап, уште подолг од долгата кука која татко ѝ на Ингрид ја користи за да ја извлече на палуба лошо закачената риба, и им наредува да влезат во водата, по долна облека.

Студено е, но сепак потопло во споредба со водата на отворено море. Еден по друг го држат крајот на стапот како што учителот чекори по карпите и им кажува нешто што не можат да го разберат додека тој ги влече напред-назад низ водата како распрпелкани бели риби. Тие шлапкаат со нозете и добиваат прекори сè додека не го направат тоа како што треба. Потоа стојат мирно во вода до вратот и учат да ги прават движењата со раце, пред на крајот да ја нурнат и главата, одново и одново, а оние што не го прават тоа добиваат удар со стапот од бамбус; на тој начин учат да го задржат здивот, тоа само по себе е уметност.

На крајот мора да се фрлат напред и да ги изведуваат движењата што ги научиле со рацете и нозете, и сега кога веќе знаат да го задржуваат здивот, не е важно дали гла-

вата им е над вода или под вода. Учителот погледнува на својот часовник и во сонцето и во обележувачот на нивото на морето и не им дозволува да излезат од водата додека усните не им посинат и забите не почнат да им штракаат.

– Тоа беше добар почеток, вели тој.

Маршираат назад кон дворот по мокра долна облека, влегуваат од задната страна за никој да не ги види и се качуваат горе на мансардата каде што ќе спијат, момчињата на северната, а девојчињата на јужната страна, каде што наоѓаат јажиња за сушење како висат низ собите, на кои ќе можат да ја закачат мократа долна облека и да ја облечат сувата за која им беше советувано да си ја донесат од дома.

По три дена сите знаат да пливаат и има натпревар. Истура дожд, а тие мора да пливаат преку заливот и повторно назад, потоа го грабнуваат бамбусовиот стап кој сега лебди како жолта змија меѓу две парчиња јаже под мазните карпи, каде што учителот стои и гледа дека Нели Елизе победува. Тоа е ќерката на бабицата. И невидено е тоа што девојче победува, па учителот решава дека таа веројатно знаела да плива од порано. Освен тоа, Нели пелтечи и не протестира. Ниту пак кажува нешто во училницата, колку и да ја опоменува учителот Олаи, а тој отпрво го прави тоа чесно, но потоа се откажува. Нели е силна.

Ингрид не е. Таа се радува што е заедно со другите и воопшто не се плаши, само е возбудена и цело време се смее. Но тоа не ѝ е дозволено. Не е дозволено смеење во училницата од три причини, учителот Олаи ги набројува на своите долги, тенки прсти: им пречи на другите, заразно е и изгледа глупаво.

Не е дозволено смеење ни додека се јаде.

Ингрид не разбира што сака тој да каже. Да не ти е дозволено да се смееш кога имаш потреба од тоа е како да ти ја отсечат ногата.

Но животот е пекол, барем *шоа* го сфаќа, па престанува да се смее и наместо тоа, почнува да плаче. Секоја

ноќ. Лежи на истиот кревет како и Нели, која сè уште не сака да зборува и со сè посилен пламен во градите копнее да си оди дома на Барој. Црвената точка повторно е тука. Ингрид станува и полугола истрчува надвор на дождот, оди околу куќата и надолу кон пристаништето и повторно нагоре и кон плажата на која научија да пливаат. Без да сретне никого. Потоа повторно назад, затоа што Хавстеин исто така е остров, независно од тоа колку добро знаеш да пливаш или веслаш. Оди горе на мансардата и ја соблекува мократа облека и ја закачува на јажето и облекува сува и повторно легнува и продолжува да плаче, сè додека Нели не ја отвори устата и не ѝ рече да замолчи. Исто така вели и:

- Имаш у-у-убава к-к-коса.

Ја прашува дали може да ѝ ја исчешла и сплете косата. Може. И оваа ноќ и следните. Не може да ја одбие. И кога Марија доаѓа да ја земе следната седмица, и таа го вели истото:

- Колку ти е убава косата. Како сега да ја гледа првпат. На пат кон дома, таа исто така вели:

- Колку си сериозна.

Ингрид не ѝ раскажува многу за своите први две седмици во пеколот, дека има плачено и повраќано, чувствувајќи оган во стомакот и онесвестувајќи се двапати. Наместо тоа, ѝ раскажува дека научила да плива, дека имаат врати со клучалки и соби во кои не смеат да влегуваат, дека научила букви и броеви и дека се видела себеси во големото огледало кое виси во дневната соба во главната куќа, еднаш вратата не била заклучена.

Нели ја научи Ингрид да молчи, бидејќи она што е чудно во врска со заразата е тоа дека таа се однесува и на добро и на лошо. И сега таа има слободни четиринаесет дена. За тоа време татко ѝ и дедо ѝ ја подигнуваат првата градба на новото пристаниште. Ден по ден, таа е со нив и им ги подава клинците и либелата која татко ѝ ја донесе од

Лофотен, инструментот што се грижи за тоа што треба да биде хоризонтално да е навистина хоризонтално, а за тоа што треба да биде вертикално да е навистина вертикално.